

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 862/06
31.08.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Slobodana Dražića, predsednika veća, Jelene Borovac, Vlaste Jovanović, mr Ljubice Jeremić, i Mihaila Rulića, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženih BB, VV i GG, koje zastupa BB, radi svojine, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Užicu broj Gž. 2010/05 od 16.1.2006. godine, u sednici veća održanoj 31. avgusta 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE revizija tužioca AA, izjavljena protiv presude Okružnog suda u Užicu broj Gž. 2010/05 od 16. januara 2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Užicu broj Gž. 2010/05 od 16. januara 2006. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužioca i potvrđena delimična presuda Opštinskog suda u Užicu broj P. 1062/05 od 3.11.2005. godine kojom je odbijen tužbeni zahtev tužioca AA prema tuženima kojim je tražio da se utvrdi da je on u odnosu na njih po osnovu testamentalnog nasleđivanja iza smrti sada pokojnog PP, isključivi vlasnik parcela u katastarskoj opštini DD (koje su bliže pobrojane u izreci presude) kao i stare kuće od brvana sa kamenim podrumom, 1 zgrade sa podrumom i salašom, postojećim na parceli broj aa KO ĐĐ, što bi tuženi bili dužni priznati i trpeti da se tužilac kod Službe za katastar nepokretnosti upiše kao vlasnik. Odlučeno je da će o troškovima postupka biti rešeno konačnom odlukom.

Protiv naznačene drugostepene presude tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Revizija tužioca nije osnovana.

U provedenom postupku nisu počinjene bitne povrede postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srbije“ broj 125/04) a na koju povredu Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti. U reviziji tužilac ne ukazuje na neke druge bitne povrede postupka.

Iz utvrđenih činjenica proizilazi da je otac tužioca, tuženog BB, tužene VV, a deda tužene GG, PP umro __.1959. godine. Ostavinski postupak radi raspravljanja njegove zaostavštine pokrenut je 1967. godine kada je i doneto rešenje o nasleđivanju. Na njegovoj zaostavštini oglašeni su kao naslednici na ravne delove sa po 3/10 delova njegovi sinovi, tužilac AA i tuženi BB, njegova udova EE i ćerke, tužena VV i ŽŽ, majka tužene GG sa po 2/10 delova. Predmet zaostavštine predstavlja imovina koju tužilac u ovom sporu potražuje. Rešenje o nasleđivanju postalo je pravnosnažno 1.11.1967. godine i tužilac ga je primio i znao za njegovu sadržinu te je u toku 1968. godine uplatio nasledničku taksu, a u toku 1986. godine je preko svog sina tražio prepis ostavinskog rešenja. Majka tužioca, EE umrla je 1970. godine. Ostavinski postupak njene zaostavštine vođen je pred prvostepenim sudom pod

brojem O. 153/99 u kome je tužilac AA na zapisniku od 30.6.1999. godine izjavio da postoji testamen pok. PP, ali ga nije pokazao. Proglašenje testamenta izvršeno je u predmetu broj O. 188/67 – 25.2.2003. godine. Učesnici ostavinskog postupka valjanost testamenta nisu osporili. Sporna zaostavština je predmet testamenta osim parcele vv i gg KO ĐĐ. Nije sporno da te parcele predstavljaju zaostavštinu pok. PP. Tužilac AA je za postojanje testamenta saznao 7 dana pre očeve smrti (1959.godine) pošto mu ga je otac tada ostavio na čuvanje, te ga je tužilac i čuvao i njegovo postojanje prijavio tek na zapisniku 30.6.1999. godine, a prikazao ga tek u postupku proglašenja testamenta 2003. godine.

Imajući u vidu navedene činjenice pravilno su nižestepeni sudovi ocenili da je merodavan propis u konkretnoj pravnoj stvari Zakon o nasleđivanju ("Službeni list FNRJ" br. 20/55 i 42/65), a koji je važio u vreme smrti pok. PP. Članom 6. navedenog Zakona je predviđeno da se može naslediti po osnovu zakona i po osnovu testamenta. Nižestepeni sudovi su pravilno cenili da se tužilac prihvatio nasleđa koje mu pripada po zakonu iza pokojnog oca još 1967. godine, da u tom postupku nije prijavio postojanje testamenta iako ga je u svom posedu držao još od 1959. godine. Prema tome, tužilac je znao sadržinu testamenta te je na njemu bio izbor da li će se očeva zaostavština raspraviti po osnovu zakona ili po osnovu testamenta koji je mogao da prikaže. Jednom iskazana volja tužioca koja je rezultirala pravnosnažnim rešenjem o nasleđivanju ne može se menjati. Upravo iz ove činjenice proizilazi pravilan zaključak nižestepenih sudova da se testament pokojnog PP nikako ne može smatrati naknadno pronađenim testamentom, kako to pogrešno revident tvrdi.

Revident iznosi neprihvatljiv pravni stav o pogrešnoj primeni materijalnog prava dokazujući da je u konkretnoj pravnoj situaciji tužilac imao mogućnosti da stekne pravo svojine na zaostavštini oca sa ostalim zakonskim naslednicima, a potom i po osnovu testamenta. Revident u reviziji ukazuje da stoje razlozi pravičnosti za usvajanje tužbenog zahteva. Međutim, imajući u vidu preostale zakonske naslednike pok. PP, razlozi pravičnosti bi ukazivali upravo na suprotan zaključak. Naime, ponašanje tužioca je suprotno načelu pravne sigurnosti. Time što je tužilac propustio da testament prikaže u vreme kada je vođen ostavinski postupak iza pok. PP, tužilac je načinio odluku da se zaostavština raspravi po zakonu. Bez obzira kakvi su razlozi tužioca rukovodili da tako postupi, očito se nakon 35 godina od vremena pravnosnažnosti rešenja o nasleđivanju, tužilac predomislio i ocenio da mu je sada povoljnije da imovinu nasledi po osnovu testamenta i sada je testament i prikazao. Ni na koji drugi način se ne može razumeti ćutanje tužioca o postojanju testamenta pred svojim rođenim bratom, sestrama i pokojnoj majci u tako dugom vremenskom periodu. Tvrdnja tužioca da je neuk i da nije znao kada treba testament da upotrebi se ne može prihvatiti jer se radi o dugom vremenskom periodu u kome su sprovedena dva ostavinska postupka (iza oca i iza majke), a da on testament nije pokazao. Negativne posledice tog neznanja može da trpi samo tužilac. Bez značaja je i isticanje u reviziji da deoba nasleđene imovine nije nikada izvršena i da tužilac koristi one nekretnine koje bi po testamentu nasledio jer ta činjenica nema značaja za drugačije rešenje ove pravne stvari.

Ovo su razlozi zbog kojih je Vrhovni sud ocenio da revizija tužioca nije osnovana pa je odlučio kao u izreci na osnovu člana 405. Zakona o parničnom postupku.

Predsednik veća – sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otp Ivanka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

KO